

Jeg vil ikke være offer, jeg vil fremad

Maia Thorup er 50 år, lægesekretær, mor til to døtre og bor i København.

En nat i august 2011 blev Maja overfaldet af en mand, der forsøgte at stjæle hendes taske. Hun gjorde modstand, men fik et spark i siden og et hårdt slag i nakken og mistede bevidstheden. En forbipasserende taxa så Maja og kørte hende til en politistation, hvor man opsporede hendes telefon. Maja var med i politibilen, da gerningsmanden kort efter blev anholdt på Rådhuspladsen.

Jeg synes, det er vigtigt, at man får fortalt andre, at man kommer sig ikke bare lige sådan når man har været udsat for en tragisk eller voldsom hændelse. For mit vedkommende er det næsten seks år siden, og jeg synes stadigvæk, det er svært at komme fremad. Både psykisk og fysisk. Man kan ikke se, at jeg har skader, men de er der. Og de er der, selvom man kommer til psykolog eller psykiater.

Maja blev for et år siden opereret for den diskusprolaps, hun pådrog sig ved overfaldet, men en skade på hendes højre hånd er ikke helbredt, og hun har ikke været i arbejde siden overfaldet.

Jeg har det sådan i dag, at hvis jeg ser gerningsmanden, så ordner jeg den selv. Jeg kan ikke sige, hvad jeg gør, men jeg har et had, fordi jeg kan ikke arbejde længere. Jeg var lægesekretær, og jeg var rigtig glad for at arbejde, jeg var rigtig glad for mine kollegaer. Nu kan jeg ikke skrive, jeg kan ikke sidde ved en computer og telefon, jeg kan ikke holde mange bolde i luften. Hvis jeg er heldig, kan jeg sidde en time foran computeren. Jeg glemmer, så man kan ikke sige til mig, gør lige for det går ind ad det ene øre og ud ad det andet. Den mulighed har han ødelagt for mig. Det er jeg pisse bitter over, for at sige det rent ud. Det er jeg sgu. Men nu er det bare sådan. Mine skader er, som de er. Jeg kan

ikke gøre noget ved det, så jeg bliver nødt til at få det bedste ud af det.

Jeg har haft et godt netværk i mine børn og min mor og min gode veninde. Min veninde blev ved med at hænge på, på trods af at jeg sagde, at jeg kunne ikke magte noget. Jeg skulle nok selv ringe, sagde jeg. Hun har givet mig tid. Uanset hvor meget jeg har ignoreret hendes opkald, så har hun været der. Det tager jeg hatten af for. Det er simpelthen rigtigt venskab.

Børnene passer godt på mig. Vi er meget mere sammen, vi er meget tætte. Det var vi også før, men nu er vi rigtig tætte. Nu gør vi rigtig mange ting sammen. Jeg går ikke alene nogen steder. Skal jeg for eksempel til lægesamtaler, skal jeg have én med. Der er min store datter god til at tage med, for så kan vi bagefter vende og dreje, hvad der blev sagt.

Et år efter overfaldet flyttede Maja til en ny bolig sammen med sin yngste datter.

Gerningsmanden havde taget alle mine ting. Han vidste, hvor jeg boede, han havde mine nøgler. Det gør noget psykisk, og jeg ikke kunne finde ro, der hvor jeg boede. Så jeg valgte at flytte og anskaffede mig en hund, så jeg ikke isolerer mig. Jeg kommer ud at gå tur, og det synes jeg har været rigtig vigtigt. Og når man har været ked af det, så er hun lige ved siden af.

Gerningsmanden havde også taget mine smykker af fingrene, og det gør stadig, at jeg ikke har lyst til at gå med smykker. Jeg går ikke med taske, jeg går ikke med pung. Jeg har mit kort og min telefon på mig, men jeg går så heller ikke så meget ud. Skaden er sket, kan man sige. Jeg har tidligere gået meget i byen, været meget udadvendt og social. Det er jeg bestemt ikke mere. Det er måden, folk kommer hen til mig på, der gør mig usikker. Hvis folk nærmer sig bagfra og prikker mig på skulderen, giver det et gib i mig. Hvis jeg er ude at spise eller på café med mine børn, skal jeg sidde op mod væggen, så folk ikke kan gå bag ved mig, for så mister jeg overblikket, og så føler jeg mig ikke tryk. Så for ikke at sætte mig selv i en dårlig situation skal jeg ikke ud i store forsamlinger. Jeg får

det dårligt, jeg begynder at svede, har det varmt, jeg føler mig skidt tilpas.

Men den dag der var Gay Pride, det var samme dag, som jeg blev overfaldet, den 20. august, tog jeg sammen med mine børn ind til Rådhuspladsen. Det var derinde, de fangede min gerningsmand, og det kan godt være, det lyder fjollet, men det var ligesom for at prøve at gøre op med og konfrontere mig med, at jeg kan godt gå forbi stedet, hvor han blev anholdt. Og jeg kan godt være i en forsamling med mange mennesker. Vi var der en time, så skulle jeg hjem, men jeg overskred en grænse, kan man sige. Jeg prøver at konfrontere fortiden.

Maja afgav vidneforklaring, da gerningsmanden blev fremstillet i retten. Han fik en dom på seks måneders fængsel og seks års udvisning.

Jeg havde snakket med min advokat, og han sagde: 'Du behøver ikke se ham i øjnene, men han skal ikke have lov at tryne dig. Hvis du kan gå ind og levere din forklaring, så er det fint.' Så det gjorde jeg, og det var rigtig godt. Jeg koncentrerede mig om min egen forklaring, men jeg vil godt sige, at da jeg så ham ankomme i den anden ende af gangen, da hoppede mit hjerte. Det sidder i én. Jeg vidste godt, at han ikke kunne slå mig, men det sidder i én.

Han fik seks måneders fængsel og seks års udvisning af Danmark. Jeg synes sgu, der er noget galt med retssystemet, når man ikke får noget mere. Slår du én ned, så får du næsten ingen straf, men laver du økonomisk kriminalitet, hvor ingen mennesker kommer til skade, så banker de straffen op. De seks år er snart gået, så gerningsmanden har ikke indrejseforbud længere, han kan komme ind i landet igen, medmindre han allerede er her. Jeg har haft noget tid til at gå og forberede mig mentalt, så på det punkt har jeg det meget godt. Han ved ikke, hvor jeg bor, og jeg bor på beskyttet adresse, så han vil ikke kunne finde mig. Det har jeg det meget godt med.

Det begynder at gå den rigtige vej, kan man sige. Jeg sætter meget mere pris på tingene nu, mere end før. Jeg har det sådan: Vi skal leve livet nu. De penge, jeg fik i erstatning, brugte jeg til at forsøde tilværelsen. Det er et spørgsmål om at leve i nuet. Jeg ville ikke gemme pengene til min pension. Nej, vi skal leve livet og leve livet nu.

Jeg ville gerne finde nogle andre, som var i samme situation, som var offer for et eller andet, og som man kan snakke med om sine erfaringer: Hvad gjorde du for at komme videre? Eller hvordan er din dagligdag? Så man ikke er alene om tingene. Jeg kan godt mærke, at hvis jeg bliver presset, eller det hele føles uoverskueligt, så bliver jeg ked af det, men ellers er jeg rigtig hård udenpå. Jeg er virkelig god til at holde facaden, men jeg tror, at hvis man kom til at snakke med andre i samme situation, så kunne man måske bryde lidt af facaden - og blive normal igen. Hvis vi var nogle stykker, der ligesom mig har noget frygt for at komme ud, kunne vi måske tage ud og konfrontere de ting sammen. Man bliver nødt til at prøve at komme ud, for ellers bliver man jo ædt op indvendig. Man bliver nødt til at prøve.